VOORWOORD

Geachte lezers,

Wat is recyclebaar en wat niet meer?
De grenzen van het recyclebare schuiven steeds verder op. Wat eerst met een grote boog op de stortplaats terecht kwam, vindt nu zijn weg terug de materiaalketen in.

Overigens was dit in vroeger jaren niet anders, maar producten, processen, de bouw et cetera zijn in de loop van die jaren veranderd. Hierdoor is het niet meer zo vanzelfsprekend dat materialen gemakkelijk te recyclen zijn en ook het idee dat de bomen de hemel in groeien, helpt nou niet echt om spaarzaam om te gaan met onze grondstoffen.

Met nieuwe economieën in China en India en op termijn ook Zuid-Amerika kan elk logisch denkend mens op zijn vingers natellen dat er ooit grenzen aan de groei komen en dat grondstofuitputting een serieus probleem zal gaan vormen. De inzichten zijn er wel, maar het besef komt maar moeizaam tot stand. Gelukkig zit er dan nog altijd een beetje rentmeesterschap in onze maatschappij.

Het terugwinnen van grondstoffen uit afvalstoffen moet daarbij een centrale rol krijgen. Weg met de weggooimaatschappij, op naar een win winmaatschappij.
Hierbij zijn twee aspecten van cruciaal belang. Ten eerste moeten producten geproduceerd worden waarvan de materialen in het afvalstadium gemakkelijk her te gebruiken zijn. Ten tweede dienen we nieuwe recycletechnieken te ontwikkelen, die maximaal grondstoffen herwinnen uit afvalstoffen.

Voor het eerste aspect heeft Europa het voortouw al genomen in de CEN/TC 350 commissie. Normen worden ontwikkeld, waarbij in de ontwerpfase de milieu-impact van een product wordt bepaald en waarin zowel de productie, het gebruik als ook de afvalfase in de milieubeoordeling worden meegenomen. Met haar kennis en kunde speelt de recyclingindustrie hier dan ook een belangrijke rol in.

Ten aanzien van maximale recycling is techniek nodig, doorzettingsvermogen en inventiviteit, maar vooral een wil. Zoals een spreekwoord wel zegt; waar een wil is, is een weg.
Want wat is nu recyclebaar? Of dit nu gezegd wordt van materialen die op het ogenblik tegen afbraaktarieven vuilverbranders in verdwijnen, of van materialen die worden geïmmobiliseerd of anderszins laagwaardig worden weggewerkt.

Als Nederland een kenniseconomie wil zijn, moet zij juist ook slim met haar afvalstoffen blijven omgaan. Een stimulans voor de economie, de werkgelegenheid en meer kennis.
Export van kennis op het gebied van hoogwaardig afvalbeheer levert Nederland meer op dan export van afvalstoffen, hetgeen in alle betekenissen van het woord 'duurzaam' is.

Over slimme recyclingtechnieken, export van kennis en meer leest u in dit septembernummer.

Ik wens u veel leesplezier.

Jan Schutttenbeld
Voorzitter BRBS